

quòd facile fit poetice agere, si quis concesserit protrahere, quantum velit, eum, qui iambis vsus sit in eadem elocutione, vt Ηπίχαριν εἶδον Μακροδῶνα βαδίζοντα. & Οὐκ ἀν γυνάμειρος τὸν ἐκείνου ὕξ ἐκλέεσθον. Ac cum appareat quidem aliquo modo, aliquem sequi hunc ipsum vsum, id ridiculum est. Mensura verò communis est omnium partium. Etenim qui translationibus, & linguis, & aliis formis vteretur indecorè, & studiosè ad ridicula, idem efficeret. Id autem quod congruit, quantum excellat in heroico carmine, consideretur, in iectis nominibus in metrum. Et certè in linguis, & in translationibus, & in aliis formis, si quis posuerit propria nomina, videbit à nobis dici eas, quæ vera sunt, vt cum eundem iambicum fecit Æschylus, & Euripides, & vnum solum nomen immutauit, & posuit linguam pro proprio consueto. Atque vnum quidem apparet pulchrum: alterum verò humile. Nam Æschylus in Philoctete fecit,

Phagedana, quæ mei carnes comedit pedis.

Hic verò pro εἰσδίει posuit *δοιναῖται, epulatur.* Et,

Nunc autem me qui est paruusque & nihili, & indecens.

Siquis dicit positus propriis,

Nunc autem me qui est paruusque, & imbecillus, & deformis. Et,

Sedile non conueniens cum posuisset, paucamque mensam. Et illud,

Littora vociferantur, littora clamant.

Præterea verò Ariphraides Tragedis maledicebat, quòd quæ nemo diceret in sermone, iis vterentur, quale illud est, *δομάτων δὸπὸ domibus ab*, sed non *δὸπὸ δομάτων à domibus*: & illud, *σέθεν, sui*: & illud, *ἐγὼ δὲ νεν, ego autem ipsum*: & illud, *Ἀχιλλέως πέρε, Achilles de*, sed nō *πείρι Ἀχιλλέως, de Achille*: & quæcunque alia talia. Nam, quoniã non sunt in propriis, faciunt id, quod non vulgare est, hæc omnia in elocutione: ille verò hoc nesciebat. Iam magnū est vti congruèter vnoquoque de iis, quæ dicta sunt, & duplicibus nominibus, & linguis: at maximum est, metaphoricum esse. solum enim hoc neque ab alio licet assumere: & boni ingenij signum est. bene enim transferre est simile intueri. Ex nominibus autè duplicia quidem maximè conueniunt dithyrambis: linguæ verò heroicis: at translationes iambicis. Et in heroicis quidem

Α ὡς ῥάδιον ποιῆν, εἴ τις δὴσῆ ἐπτεῖνεν ἐφ' ὅτ' ἄσπον βέλεται ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ λέξει· ὅτ', Ηπίχαριν εἶδον Μακροδῶνα βαδίζοντα. καὶ ἐκ ἀν γυνάμειρος τὸν ἐκείνου ὕξ ἐκλέεσθον. ἔμψ οὐ φαίνεται πὸς χερσέων τούτων τῶ ἔσπον, γλοῖαν. τὸ ἴ μέσον, κοινὸν ἀπῶτων ὅτ' ἴδ' μέρων. καὶ γὰρ μεταφοραῖς καὶ γλώτταις, καὶ τοῖς δῆμοις εἰδέει χερσέων ἀσπρωπῶς, καὶ ὑπὸ πηδῆς ὅπῃ τὰ γλοῖα, τὸ αὐτὸ ἀσπρωπῶτος τὸ ἴ ἀρμόπιον ὅσον διαφέρει ἐπι ἴδ' ἐπὶ θεορείῳ, ἐπιθεωρῶν ἴδ' ὄνομαίον ἐπὶ τὸ μέσον. καὶ ὅπῃ τῆς γλώττης ἴ, καὶ ὅπῃ ἴδ' μεταφορῶν, καὶ ὅπῃ ἴδ' δῆμον εἶδων μεταπιδεῖς ἀπ' αὐτὰ κῦρια ὄνοματα, κατὰ δὲ ὅπ' ἀνήσῃ λέγειν· ὅτ', τὸ αὐτὸ ποιῆσαι τοῦ ἰαμβεῖον Αἰχίλλου καὶ Εὐριπίδου, ἐν δὲ μόνον ὄνομα μεταθέντος, αὐτὸ κυρίου εἰσδότητος, γλώτταν τὸ ἴδ' φαίνει· κατὰ δὲ ὄνοματεῖς. Αἰχίλλος ἔμψ γὰρ ἐν τῶ φιλοκλήτῃ ἐπιποίησε,

Φαγάδωνα, ἢ μου σάρκα εἰσδίει ποδός.
ὁ δὲ αὐτὸ ἴδ' εἰσδίει, τὸ δοιναῖται μεταθήκε. καὶ,

Νῦν δ' ἐμ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐπιδανός καὶ ἀκικος,
εἴ τις λέξῃ τὰ κῦρια, μεταπιδεῖς·

Νῦν δ' ἐμ' ἐὼν μικρός τε καὶ ἀδενικός καὶ ἀειδής. καὶ,
Δίφρον ἀμείλιον κατὰδεῖς, ὀλίγῳ τε τραπέζαν.
Δίφρον μοχλοῦθ' ἐκατὰδεῖς μικραῖ τε τραπέζαν. καὶ τὸ,
Ἡῖνες βόωσιν Ἡῖνες κράζουσιν.

ἔπ' ἴ ἀρεφραδῆς τὸν τραπέζου ἐκομοῖ δει, ὅπ' αὐ οὐδὲς αὐ εἶπος ἐν τῇ διδύκτωρ, τούτοις χερῶνται· ὅτ' τὸ, *δομάτων ἀπο, δηλὰ μὴ ἀπὸ δομάτων καὶ τὸ, σέθεν καὶ τὸ, ἐγὼ δὲ νεν· καὶ τὸ, Ἀχιλλέως πέρε, δηλὰ μὴ πείρι Ἀχιλλέως, καὶ ὅσα δῆα τοιαῦτα. δια γὰρ τὸ μὴ εἶναι ἐν τοῖς κυρίοις, ποιεῖ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ λέξει ἀπαντα τὰ τοιαῦτα. ἐκείν' ὅτ' δὲ τῆτο ἠγνότε. ἐστὶ δὲ μέγα ἔμψ τῶ ἐκείν' ἴδ' εἰρημνίον ὑπερπίντως χερῶνται, καὶ διπλοῖς ὄνομασι καὶ γλώτταις.*

τὸ δὲ μέγιστον τὸ μεταφορικὸν εἶναι. μόνον τὸ δὲ μέγιστον τὸ μεταφορικὸν εἶναι. τὸ γὰρ ὅτ' μεταφέρειν, τὸ ἴμοιον θεορεῖν ὅτ' ἴδ' ὄνομάτων, τὰ ἴδ' διπλὰ, μέγιστα ἀμώπῃ τοῖς διδυράμβουσι· αἱ ἴδ' γλώτταις, τοῖς ἠεστικοῖς αἱ δὲ μεταφοραῖ, τῆς ἰαμβεῖοις. καὶ ἐν ἴδ' τοῖς ἠεστικοῖς ἀπαντα χερῶνται τὰ εἰρη-